

Arrest

nr. 121 869 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 december 2009 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 12 maart 2010 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 19 maart 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 juli 2010 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Bij arrest nr. 46 446 van 19 juli 2010 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

1.6. Op 4 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 oktober 2013 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 9 oktober 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer

Naam: [G.]

Voornaam: [T.]

en van nationaliteit te zijn : Mongolië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/03/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus genomen en op 19/07/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van een aantal artikelen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van deze bepalingen van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

[...]

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

In eerste instantie moet er aangevoerd worden dat een vreemdeling waarvan het verzoekschrift tot machtiging tot verblijf op medische gronden op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk is verklaard voorlopig gemachtigd is om op het grondgebied te verblijven. Zij beschikt namelijk over een attest van immatriculatie (zie stuk nr. 3).

Verzoekende partij bevindt zich aldus in het eerste deel van het eerste lid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft dit niet vermeld, noch in overweging genomen. De gegeven motivering [...] mist dus niet enkel draagkrachtige feitelijke gronden, maar eveneens draagkrachtige juridische gronden. De motivering is niet afdoende en schendt daarenboven artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde, zo Uw Raad zou oordelen dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet geschonden werd, dient er aangevoerd te worden dat verwerende partij een verzoek tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend dat ontvankelijk werd verklaard (zie stuk nr. 2).

Er is vooralsnog geen beslissing ten gronde genomen. In casu werd er door geen enkele instantie grondig en nauwkeurig onderzocht of er nood is aan bescherming hoewel er ernstige gronden werden aangevoerd die wezen op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Er heeft dus geen nauwkeurig onderzoek plaatsgevonden naar de ingeroepen artikel 3 EVRM schending. Bijgevolg beschikt verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen deze ingeroepen schending van artikel 3 EVRM. De nood aan bescherming is niet effectief onderzocht door de tegenpartij.

Het nemen van een beslissing tot het afleveren van bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een persoon van wie het verzoek tot machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard zonder dat er een beslissing ten gronde werd genomen en er werd nagegaan of er nood is aan bescherming, schendt de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De toepassing van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is in deze dan ook niet rechtmatig gezien zij in strijd is met [...] artikel 3 [en] artikel 13 EVRM.

Door aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren vooraleer het verzoek tot machtiging tot verblijf al dan niet gegrond werd verklaard heeft verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld, en heeft verwerende partij een houding aangenomen die bezwaarlijk redelijk te noemen is.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met deze nog lopende procedure. De motivering is dan ook niet afdoende.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist van verwerende partij daarenboven dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. In casu werd er noch rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch met het belang van de twee kinderen.”

4.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betrekking hebben op de formele motiveringsplicht. Deze motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1999, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Waar verzoekster aanvoert dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet deugdelijk zijn voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel bepaalt dat de bevoegde minister of zijn gemachtigde, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag van toepassing zijn, aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten moet afgeven indien

deze vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster niet beschikt over een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum en bijgevolg niet beschikt over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten. Zij houdt evenwel voor dat haar toch geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij, ingevolge een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen die ontvankelijk was verklaard, beschikte over een attest van immatriculatie. Verzoekster gaat echter voorbij aan het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op 4 oktober 2013 ongegrond werd verklaard en dat het attest van immatriculatie waarnaar zij verwijst ingevolge deze beslissing werd ingetrokken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat zij nog tot een tijdelijk verblijf was gemachtigd of toegelaten op het ogenblik dat de in casu bestreden beslissing werd genomen. Tevens moet worden geduid dat verzoekster zelf niet aangaf enig medisch probleem te hebben waardoor een schending van artikel 3 van het EVRM dreigde bij het uitvoeren van een verwijderingsmaatregel. De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gebeurde immers in functie van de gezondheidsproblemen van haar kind en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd door een arts vastgesteld dat verzoeksters kind in België werd geopereerd en dat de verdere zorgen die dit kind nodig heeft in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. De commissaris-generaal heeft daarnaast vastgesteld dat verzoekster geen nood heeft aan een internationale beschermingsstatus en deze beslissing werd bevestigd door de Raad. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat er geen nauwkeurig onderzoek plaatsvond inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan verzoekster evenmin worden gevolgd in haar stelling dat de artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

4.2.4. Artikel 13 van het EVRM kan daarnaast, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

4.2.5. Verzoekster kan ook niet voorhouden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Zij toont namelijk niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met het hoger belang van haar kinderen en haar gezins- en familieleven. Het feit dat verweerder vooraleer deze beslissing te nemen eerst onderzocht of verzoeksters kind dat gezondheidsproblemen heeft samen met verzoekster het Rijk kon verlaten toont aan dat verweerder net wel de belangen van verzoeksters kinderen en de gezinseenheid in aanmerking nam. Verzoekster zelf heeft verder nooit te kennen gegeven enig ernstig medisch probleem te hebben, zodat verweerder een dergelijke problematiek niet bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing kon betrekken. Ook bij haar verzoekschrift voegt zij geen stukken waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij een medisch probleem heeft, zodat zelfs niet blijkt dat zij enig belang heeft bij haar grief dat ook haar gezondheidssituatie bij het nemen van een beslissing tot verwijdering in aanmerking diende te worden genomen.

4.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.7. Nu verzoekster wist of behoorde te weten dat zij slechts in België kon verblijven in afwachting van een behandeling van de door haar ingestelde procedures en dat zij geen recht op verblijf kon laten gelden wanneer deze procedures aanleiding gaven tot een negatief antwoord en verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing toepassing maakte van een duidelijke wetsbepaling kan ook geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel of van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK